

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 001926 18 Кж 4
Бања Лука, 20.11.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М.А., О.У., С.Х. и С.К., због кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама главног окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и бранилаца оптужених, адвоката Н.Г. и М.Х., оба из С., те О.Б., адвоката из Г., изјављеним против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптужених и њихових бранилаца, дана 20.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених М.А., О.У., С.Х. и С.К., док се уважавањем жалбе главног окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву, преиначава пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године у одлуци о казни, тако што се оптужни М.А., О.У., С.Х. и С.К., за кривично дјело ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, за које су том пресудом оглашени кривим, на основу одредби члана 33., 34., 36., 38. и 41. став 1. истог закона, осуђују на казне затвора у трајању од по 12 (дванаест) година, у које казне им се сходно члану 50. истог закона, урачунава вријеме проведено у притвору почев од 17.01.2013. године до 17.07.2013. године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 001926 14 К од 05.07.2018. године, оптужени М.А., О.У., С.Х. и С.К. оглашени су кривим, због кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), те су осуђени на казне затвора у трајању од по 9 (девет) година, у које казне им је урачунато вријеме проведено у притвору. Истом пресудом оптужени су на основу 99. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС) обавезани да солидарно накнаде трошкове

кривичног поступка у укупном износу од 6.296,00 КМ или сваки по 1.574,00 КМ у року од 90 дана по правоснажности пресуде, док су на основу члана 108. ЗКП РС, породице настрадалих Р., Л., В., Т. и Ћ., са одштетним захтјевом упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили главни окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву (у даљем тексту: окружни тужилац) и браниоци оптужених.

Окружни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени теже казнити.

Главни бранилац оптужених, адвокат Н.Г. и браниоци М.Х. и О.Б. (који су изјавили заједничку жалбу) пресуду побијају из свих жалбених основа. Приједлог жалбе главног браниоца је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се иста укине и одржи претрес пред овим судом или да се оптуженима изрекну блаже кривичне санкције. Приједлог жалбе бранилаца М.Х. и О.Б. је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Окружни тужилац није подносио одговор на жалбе бранилаца, док је главни бранилац у писменом одговору на жалбу тужиоца предложио да се та жалба одбије као неоснована.

У сједници вијећа Врховног суда Републике Српске, републички јавни тужилац је подржао жалбу окружног тужиоца, остајући код разлога и приједлога исте, те је предложио да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване. Браниоци оптужених су у цијелости остали код разлога и приједлога из жалби, те су предложили да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а оптужени су се придружили ријечима својих бранилаца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори браниоца Г. којима се указује на пропуст побијане пресуде да у образложењу побијане пресуде да оцјену доказа одбране и то потврде о рањавању оптужених М.А. и О.У.. Наиме, детаљним увидом у списе првостепеног предмета, овај суд утврђује да осим што су браниоци на претресу пред првостепеним судом, као и током давања завршне ријечи, помињали наведене лџкарске потврде, исте нису приложили као доказе, односно нису их предали суду, те с тим у вези, исти нису ни проведени на претресу пред првостепеним судом, нити се ти докази налазе у списима првостепеног предмета.

Нису почињене битне повреде одредаба кривичног поступка, које се односе на наводе жалбе браниоца оптужених Н.Г. да је првостепени суд повредио право на одбрану оптужених из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Жалба овог браниоца ову повреду налази у томе што је првостепени суд, мјењајући чињенични опис дјела, онемогућио оптужене да се упознају са тим измјењеним

описом дјела, јер исти нису током поступка били обавјештени о свим чињеницама и доказима који их терете. По ставу ове жалбе, поступајући на овакав начин, првостепени суд је повриједио и право оптужених из члана 6. став 1. и 3. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: ЕКЉП). Осим тога, поступајући на напријед наведени начин, ова жалба сматра да је првостепени суд починио и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке ж) и и) ЗКП РС, односно да је прекорачио оптужбу и да није ријешао предмет оптужбе, тврђом да ако је првостепени суд сматрао да неке чињенице нису доказане, онда је требао за те чињенице оптужене ослободити од оптужбе, а не да исте изоставља из чињеничног описа дјела, те да се чињенични опис из оптужнице и онај из побијане пресуде разликују у одлучним чињеницама.

Изнесени приговори жалбе браниоца Г. нису основани. Ово из разлога што принцип који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1 ЗКП РС, у конкретном случају није повријеђен, обзиром да се побијана пресуда односи на лица која су оптужена и на дјело које је предмет оптужбе садржане у потврђеној оптужници, те је заснована на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, па је на бази таквих утврђења извршена корекција у чињеничном опису дјела, које је остало у оквиру истог догађаја и истог кривичног дјела из потврђене оптужнице. Дакле, измјеном тачног мјеста, у непознатом мјесту извршења дјела, изостављањем ријечи „заједно са М.А.1“, затим измјена у називу органа у чијим просторија су били доведени оштећени (умјесто „Општински секретаријат за унутрашње послове“, у „Служба безбједности Г., Станица јавне безбједности Г.“, те изостављање дио чињеничног описа који се односи на теретно возило марке „ТАМ“, као и измјена у броју потврде (умјесто „71“, у „72“) и измјена у погледу начина лишавања живота (умјесто из ватреног оружја, на неутврђен начин), првостепени суд није прекорачио оптужбу. Исто тако, супротно наводима из ове жалбе, првостепени суд је ријешао и предмет оптужбе, јер се оптужени терете за једно кривично дјело и то ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, за које их је огласио кривим, те је из чињеничног описа изоставио дијелове које је сматрао да нису доказани и о томе дао разлоге у образложењу побијане пресуде, па је потпуно неприхватљив, а и нејасан став жалбе, о томе да је првостепени суд требао о наведеним чињеницама „донијети одлуку у побијаној пресуди“.

Обзиром да се према наводима из жалбе браниоца Г. повреде права на одбрану оптужених из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и права на правично суђење из члана 6. ЕКЉП, везују за битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке ж) и и) ЗКП РС, то је овај суд кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани и приговори којима се истиче да је првостепени суд повриједио право на одбрану и право на правично суђење. И поред тога, овај суд наглашава да супротно наводима из ове жалбе, од самог почетка претреса пред првостепеним судом, оптужени су били упознати са описом дјела из оптужнице, из којег произилазе законска обиљежја кривичног дјела за која се терете, омогућено им је да се изјасне о свим чињеницама и доказима који их терете, те им је омогућено да изнесу све чињенице и доказе који им иде у корист.

Неосновани су приговори изнесени у жалбама бранилаца оптужених и тврдња да је побијана пресуда заснована на незаконитом доказу - потврди број 72/92 од 17.09.1992. године, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Прије свега, у вези са приговорима жалби у погледу погрешног навођења броја цитиране потврде у оптужници, те погрешно навођење броја и датума потврде у дијелу побијане пресуде гдје су набројени изведени докази, овај суд наглашава да је евидентно да се ради о очигледним погрешкама у писању бројева, па је неприхватљив став жалбе да број ове потврде представља „конститутивни елемент оптужнице“. Осим тога, неспорно је да се ради о једној истој потврди, у коју је одбрана имала увид. Остали приговори из жалби бранилаца оптужених којима се оспорава законитост наведене потврде, такође су без основа, јер свједок П.Б. је објаснио како је дошао до те потврде и када је исту предао надлежним органима кривичног гоњења, наводећи да је потврду издвојио из документације полицијске станице, те држао код себе цијело вријеме, јер се бојао да би могао бити уништен, да је он преузео заробљенике у моменту довођења истих на чување у полицијску зграду од стране војника из Копача, због чега је био мишљења да би се он могао сматрати одговорним за судбину истих, од момента одвођења заробљеника од стране оптужених. Осим тога и на основу графолошких вјештачења, произилази да се не ради нити о кривотвореном, нити о копији, већ о оригиналном документу, а наводи из жалби у смислу тога гдје је потврда чувана и због чега наведени свједок није раније исту предао надлежним органима, не доводи у питању законитост исте.

Надаље, супротно наводима из жалби бранилаца оптужених, овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптужених и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори ових жалби засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Сасвим је друго питање то што жалбе оспоравају валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке, оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Исто тако, неосновани су и приговори из жалбе браниоца Г., којима се истиче да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, на начин да је прекршио одредбу члана 3. став 2. истог закона. Ово с тога што, по оцјени овог суда, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из ове жалбе, није прекршен принцип „in dubio pro reo“, садржан у цитираној законској одредби, па с тим у вези није повријеђено ни право оптужених на правично суђење из члана 6. ЕКЈП и члана II/3.е) Устава БиХ, као ни право на кажњавање само на основу закона из члана 7. ЕКЈП.

Неосновани су и приговори из жалбе бранилаца Х. и Б. о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка е) и став 2. ЗКП РС у вези са чланом 25. став 1., 27. став 1. и 34. став 1. истог закона. Прије свега,

одредба члана 311. став 1. тачка е) ЗКП РС се односи само на стварну ненадлежност, а неспорно је да је Окружни суд у Источном Сарајеву стварно надлежан за суђење у конкретном предмету. Што се тиче приговора којима се оспоравања мјесна надлежност Окружног суда у Источном Сарајеву за суђење у овом предмету, овај суд наглашава да је у конкретном случају према наводима из предметне оптужнице, дјело извршено на локалитету „Лађева стјена“, насеље К., па је с тим у вези, мјесно и стварно надлежан био Окружни суд у Источном Сарајеву. У изреци побијане пресуде није наведено мјесто извршења дјела, већ се у образложењу исте наводи као могућност лишења живота оштећених „негдје уз ријеке Д. што је логично јер урбани дио града Г. лежи на обалама ријеке Д. а то је дио који је у том моменту био под контролом снага АРБиХ“. Због наведеног, ова жалба сматра да Окружни суд у Источном Сарајеву није мјесно надлежан за суђење у овом предмету. Међутим, како је одредбом члана 34. став 3. ЗКП РС прописано да након што оптужница буде потврђена, суд се не може прогласити мјесно ненадлежним нити странке могу истицати приговор мјесне ненадлежности, то су без основа изнесени жалбени приговори којима се у овој фази поступка, оспорава мјесна надлежност првостепеног суда.

Надаље, супротно наводима из жалбе бранилаца Х. и Б., изрека писмено израђене побијане пресуде је потпуно идентична са изреком јавно објављене пресуде, због чега су неосновани и приговори ове жалбе о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 269. став 2. ЗКП РС.

Приговорима садржаним у жалбама браниоца оптужених, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да су оптужени починили кривично дјело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, за које су том пресудом оглашени кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих проведених доказа оптужбе и одбране и то појединачно и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се жалбеним аргументима бранилаца оптужених, не може оспорити.

Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да су оптужени учинили кривично дјело које им оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда анализирала садржај исказа многобројних свједока, који су исказивали чињенице у вези заробљавањем и боравком ратних заробљеника са Т. у просторије СУП-а (МУП-а) у Г. Из исказа тих свједока правилно је првостепени суд утврдио да су именовани заробљени припадници Војске Републике Српске, непосредно прије заробљавања учествовали на једној зарађеној страни, дакле били наоружани, од којих су неки били у униформама а неки дјелимично и у цивилу, зависно од тога ко је шта успио обезбједити лично од војне униформе, како су то исказивали поједини свједоци, те да су заробљеници припадали српском народу. Осим тога, и у погледу идентитета заробљеника-оштећених и по оцјени суда нема никакве сумње да се ради о лицима која су наведена у изреци побијане пресуде, а ова чињеница је потврђена како на основу субјективних, тако и на основу материјалних доказа, проведених на претресу пред првостепеним судом, о чему

је првостепени суд дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Надаље, побијана пресуда је правилно оцјенила и прихватила материјални доказ тужилаштва, потврда број 72/92 од 17.09.1992 године, Дежурне службе, Центра служби јавне безбједности Г., из које произилази да је дана 17.09.1992. године у 22,00 часа, у просторијима Центра служби безбједности Г., дежурни полицајац С.С. предао оптуженима и М.А., седам ратних заробљеника (Т.Р., Б.Л., К.В., Б.Т., Њ.Ч., Б.Т.1 и Ђ.Л.), по наређењу начелника безбједности оружаних снага АРБиХ Е.Х. Правилно је оцјењен и прихваћен и материјални доказ оптужбе у виду Извјештаја дежурне службе СЈБ Г. за дан 17/18 09.1992. године, потписаног од стране дежурног полицајца А.М.2, насловљеног на командира станице полиције, у којем је наведено да су у току смјене у 22 часа, припадницима војне полиције: М.А.1, М.А., С.К., О.У. и С.Х., предати ратни заробљеници: Б.Л., Ђ.Л., Б.Т., Т.Р., К.В. и Њ.Ч. Приговори одбране да оптужени нису били војни полицајци, као и приговори у вези са чињеницом да је у Извјештају наведено само презиме Тодоровић, па да с тога наведени Извјештај није вјеродостојан, су неосновани, јер сама чињеница да оптужени нису припадали војној полицији, те чињеница да у Извјештају је наведено само презиме Т., нису од значаја за ваљаност овог доказа и ти наводи не умањују тачност осталих релевантних чињеница извјештаја, поготову, ако се има у виду да је име Б.Т., наведено у Потврди број 72/92, као један од седморице заробљеника. Исто тако Извјештај садржи и грешку у куцању презимена оптуженог С.Х., гдје је откуцано „М.“, умјесто „Х.“, јер се лице С.М. ни од кога и нигдје не спомиње. С тим у вези, правилно је првостепени суд утврдио да се радило о погрешкама у писању или разумјевању онога шта су те прилике говорили оптужени и како су се представили. Осим тога, из Потврде број 72/92 од 17.09.1992. године, коју је сачинио исте ноћи други дежурни полицајац С.С., наведено је да су заробљеници (између којих је и Б.Т.) и да су предати лицима а не војним полицајцима.

Надаље, супротно жалбеним приговорима, правилно је првостепени суд оцјенио и графолошка вјештачења тима вјештака МУП-а Републике Српске, Јединица за форензику, одјељење за криминалистичко техничка испитивања, заједно са исказима са претреса вјештака Љ.Г. и С.Р., као и вјештака графолога И.К., на основу којих је утврдио да су управо оптужени у полицијској станици потписали потврду о преузимању војних заробљеника од када се заробљеницима и губи сваки траг, као живих лица, те да је дежурни полицајац А.М. потписао Извјештај од 17.09.1992. године и о томе дао веома детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге. Дакле, супротно жалбеним приговорима, на основу проведених графолошких вјештачења, затим на основу исказа свједока И.М., М.К. и П.Б., као и на основу 11 докумената, који су као доказ суда проведени на главном претресу (прибављени из Архива депоа Армије БиХ.), правилно је побијана пресуда утврдила да су у инкриминисаном периоду службеници ЦСБ Г., користили старе печате, те да су у сачињавању докумената користили и стари назив за ЦСБ Г. (Општински секретаријат за унутрашње послове општине Г.). Осим тога, супротно жалбеним наводима, на основу графолошких вјештачења, правилно је првостепени суд утврдио оригиналност и ваљаност наведене потврде број 72/92 од 17. 09. 1992 године и извјештаја за дан 17/18.09.1992. године у свим сегментима, да је сачињена од овлаштених лица СЈБ Горажде, односно да је

садржај докумената аутентичан као и потписи на потврди, било да се ради о потписима оптужених или службених лица, да је за овјеру документата кориштен печат који је потицао из предходног периода Социјалистичке Републике БиХ, јер у том Центру безбједности нису успјели обезбједити нове печате како је то било прописано новим законским ријешењима, што произилази и исказа свједока М.К. и П.Б., који су у критичног периода мијењали начелника станице полиције И.М. и који су добро познавали прилике у СЈБ Г. јер су и прије рата у истом центру обављали важне полицијске послове.

Истовремено, побијана пресуда је посебно анализирао и исказе свједока С.С. и А.М. и свједока који су покушали дати алиби оптуженима, као и исказе оптужених дате на главном претресу у својству свједока (који су исказивали да нису потписали Потврду број 72/92, односно, Извјештај од 17/18.09.1992. године), у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, правилно их оцјенивши као невјеродостојним, јер су у супротности како са исказима свједока М.К., М.Ч. и П.Б., тако и са проведеним графолошким вјештачењима, па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противријечних исказа свједока С. и М., а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа оптужених, не може оспорити аргументима изнесеним у жалбама бранилаца оптужених.

Дакле, супротно жалбеним приговорима, побијана пресуда је детаљно анализом сваког изведеног доказа, правилно утврдила да су управо оптужени, заједно са М.А., преузели ратне заробљенике у ноћи 17.09.1992 године, након 22 часа, када су оптужени преузели физичку контролу над ратним заробљеницима и од када се више не појављују као живи, па правилно прихвата тај дан као дан када су лишени живота, односно када су оптужени предузели забрањену радњу која има обиљежја радње извршења кривичног дјела из члана 144. КЗ СФРЈ и када је наступила забрањена посљедица, обзиром да постоји нераскидива веза између одвођења војника од стране оптужених и њихове смрти. И по оцјени овог суда, утврђене околности дају довољно основа за једино логичан, могућ и исправан закључак, да су оптужени заробљенике у ноћи одвели на само њима познато мјесто и тамо их лишили живота на само њима познати начин. Осим тога, правилно је првостепени суд утврдио да су оптужени као група војника, дакле, заједнички, преузели ратне заробљенике и да су на исти начин дјеловали и последице, када су их одвели у ноћ у непознато, односно, да су дјеловали заједнички и при извршењу дјела, без обзира које се средство користило за извршење и остварење забрањене посљедице-убиства војних заробљеника, па је такве радње свих оптужених, правилно цијенио као саизвршилачке, односно да су дјеловали заједнички, као саизвршиоци код остварења кривичног дјела из члана 144. КЗ СФРЈ. При томе, супротно жалбеним наводима, у таквим околностима није нужно и битно утврдити, коју конкретно појединачну радњу је извршио поједини саизвршилац, јер они су без дилеме поступали заједно, као једна цјелина, били су свјесни свог заједничког дјеловања и остваривања радњи у конкретном случају, као и наступања забрањене посљедице, која се у ратним условима какви су били, карактерише као ратни злочин против ратних заробљеника, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Према томе, анализирајући поступање оптужених приликом критичног догађаја, првостепени суд је правилно закључио да су оптужени поступали са директним умишљајем и да је код њих постојала свијест о заједничком дјеловању,

што значи да су поступали као саизвршиоци, јер саизвршилаштво као облик саучесништва, не представља прост збир радњи саизвршилаца, него представља једну цјелину, у којој свако одговара за дјело као цјелину, а не само за своје радње. Изузетак би био одступање појединог саизвршиоца од јединственог умишљаја, а што овдје није случај, јер из чињеничног описа, а и из проведених доказа, не произилази да је радња било којег извршиоца била изван умишљаја осталих извршилаца.

На основу свега наведеног, ово вијеће налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптужених, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ. Примјењен је Кривични закон који је био на снази у вријеме извршења дјела, а не онај који је касније донесен а који је, са аспекта прописане казне за конкретно дјело строжији.

Овај суд је испитао побијану пресуду и у погледу одлуке о казнама и то у вези са жалбеним аргументима бранилаца оптужених и тужиоца, налазећи да су жалбе бранилаца у овом сегменту побијања пресуде, неосноване, а да је жалба тужиоца основана.

Наиме, неосновано се у жалби браниоца Г. истиче да су казне затвора у трајању од девет година које побијана пресуда изриче оптуженима престроге. Ово с тога што, супротно наводима ове жалбе, првостепени суд је као олакшавајућу околност оптуженима цијенио коректно понашање пред судом, те није као отежавајућу околност цијенио чињеницу да су оптужени дјело починили са директним умишљајем, како се то погрешно наводи у овој жалби. Насупрот томе, овај суд налази да је жалба окружног тужиоца основано указала да побијана пресуда није правилно оцијенила све околности од којих зависи да ли ће казна бити већа или мања, па је тако са једне стране, прецијенила значај олакшавајућих околности, а с друге стране, није у довољној мјери цијенила последицу дјела - смрт више лица, као отежавајућу околност.

Наиме, за кривично дјело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ прописана је казна затвора од најмање 5 (пет) година, са могућношћу осуде на казну затвора од 20 (двадесет) година. Оптужени су за вријеме рата у Босни и Херцеговини и оружаног сукоба између Армије Републике Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске лишили живота чак седам ратних заробљеника, па ова околност, није у довољној мјери цијењена од стране првостепеног суда, приликом одмјеравања казне, на шта је жалба тужиоца правилно указала.

С тога, овај суд налази да је жалба тужиоца основано указала да казне које првостепена пресуда изриче оптуженима, нису у складу са општим правилима о одмјеравању казне, јер у мјери изречених казни нису довољно цијењене све околности под којима је дјело учињено.

Из наведених разлога ваљало је жалбе бранилаца оптужених одбити као неосноване, а уважити жалбу окружног тужиоца, те преиначити побијану

пресуду на основу члана 328. став 1. ЗКП РС на начин одређен у изреци ове пресуде и оптуженима изрећи казне затвора у трајању од по 12 (дванаест) година, сматрајући да се овим казнама може остварити сврха кажњавања прописана у члану 33. КЗ СФРЈ.

У преосталом дијелу побијана пресуда остаје неизмијењена.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић